

Privileges of the Throne of Grace கிருபாசனத்தின் சலுகைகள்

“ஆதலால், நாம் இரக்கத்தைப் பெறவும், ஏற்ற சமயத்தில் சகாயம் செய்யும் கிருபையை அடையவும், தைரியமாய்க் கிருபாசனத்தண்டையில் சேரக்கடவோம்.” (எபிரேயர் 4:16)

அப்போஸ்தலரின் இந்த வார்த்தைகள் எப்பொழுதுமே தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு பொருந்துவதாக இருக்கிறது. அவர்கள் விசேஷித்த விதமாக நமக்கு முக்கியமானவர்கள். ஏனெனில் அப்போஸ்தலர் எபேசியிருக்கு எழுதின நிருபத்தில் குறிப்பிடதுபோல் நாம் இப்போது தீங்கு நாளில் வாழ்கிறோம் என்பதை உணர்கிறோம். அது முன்னமே வந்திருக்கிறது. தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கங்களை முறையாக தரித்துக் கொண்டவர்கள் மட்டுமே சத்துருவின் தாக்குதல்களை எதிர்க்கமுடியும் என்பதையும் உணர்கிறோம். கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுடைய முழு சர்வாயுத வர்க்கங்களையும் தானே பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற அவரது புத்திமதி, ஆயுதத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது. இந்த நாளில் எதிர்பார்க்கக்கூடிய தாக்குதலை எதிர்ப்பதில் இருக்கக்கூடிய ஒரு கஷ்டத்தையும் முடிவில் நிலை நிற்பவர்கள் சிலரே என்பதையும் கூறுகிறது. அந்த புத்திமதி, விசுவாசம் என்னும் கேடகத்தை மாத்திரமல்ல, இரட்சணயம் என்னும் தலைச்சீராவை மாத்திரமல்ல, ஆவியின் பட்டயத்தை மாத்திரமல்ல, ஆயத்தம் என்னும் பாதரசையை மாத்திரமல்ல, சத்தியம் என்னும் கச்சையை மாத்திரமல்ல, அனைத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளும்படி கூறுகிறது. இந்த தீங்கு நாளில் எதிர்பார்க்கப்படுகிற தாக்குதல்கள் அனைத்தையும் எதிர்த்து நிற்க இவையனைத்தும் தேவை என்பதே இதன் பொருளாகும்.

ஐயகோ, தேவன் கட்டளையிட்டிருக்கிற இந்த ஆயுதங்களின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்தவர்களாக எவ்வளவு சொற்பமான பேர்கள் காணப்படுகிறார்கள்! தாங்கள் வாழ்கிற காலத்தை உணர்ந்து கொள்ளாதிருப்பதும், போதுமான அளவுக்கு அவர்கள் விழிப்புள்ளவர்களாயில்லாதிருப்பதும், சத்தியத்தை தேடவும், சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனுடைய மகா நாளின் போருக்காக ஆயுதத்தை அணியவும் வைராக்கியம் இல்லாதிருத்தலும் இதற்கு காரணமாக இருக்கிறது.

ஆனால் அனைத்து முன்னேற்பாடுகளுடன் இருக்கும் ஆவலுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் தனது இருதயத்துக்கும் கர்த்தருக்கும் இடையே ஒரு நேரடியான, தொடர்ச்சியான தொடர்பு இருப்பதை அவர்கள் காணவேண்டும். தேவன் வேதாகமத்தில் தமது செய்தியை, தமது வாக்குத்தத்தத்தை, தமது புத்திமதியை முன்னமே கொடுத்திருக்கிறார். பரிசுத்த பவுல் வேறு இடத்தில் இந்த வார்த்தை, “தேவனுடைய மனுஷன் தேறினவனாகவும் எந்த நற்கிரியையும் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாகவும் இருக்கும்படியாக பிரயோஜன முள்ளவைகளாக இருக்கிறது” என்று அறிவித்திருக்கிறார். இந்த உறுதிமொழியை நாம் மெச்சுகிறோம். மேலும் நமது தகுதியின்மையை, நமது அபுரணங்களை, நமது சிறிய தன்மையை உணருகிறோம். ஆனால் இவைகளைல்லாம் இப்படி இருப்பினும், நாம் இரக்கத்தை பெறவும், ஏற்ற சமயத்தில் சகாயம் செய்யும் கிருபையை அடையவும் பாவ மன்னிப்பிற்காகவும் தைரியமாக கிருபாசனத்தண்டையில்

சேரலாம் என்று நமது கர்த்தர் உறுதியளித்திருக்கிறார்.

பாவ மன்னிப்பைப் பற்றிய இந்த வாக்குத்தத்தம் ஆதிபாவத்தை சேர்த்துக் கொள்ளாது; ஏனெனில் நாம் கர்த்தரிடம் அர்ப்பணம் செய்யும் போது, ஞானஸ்நானம் பெறும்போது அது மன்னிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அது அனுதினமும் நினைக்கப்பட தேவையில்லை. நமது சித்தத்தை கர்த்தரிடம் அர்ப்பணம் செய்து, நெருக்கமான வழியில் ஆரம்பித்திருக்கிற நாம், அவருக்கு செலுத்தத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை எது என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். (ரோமர் 12:1) நமக்கு தேவையான ஒவ்வொன்றையும் அவர் அளித்திருக்கிறார். நமது அனுதின மீறுதல்களுக்கு மன்னிப்பு தேவைப்படுகிறது. ஆகையால் கர்த்தராகிய இயேசுவின் நல்ல போர் சேவகனாக இருப்பவன், தலைமையகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பை வைத்திருக்க வேண்டும். அனுதினமும் கிருபாசனத்தண்டைக்கு வருவதின் மூலம் இந்த சலுகையை பெறுகிறான்.

நாம் தேவனை அணுகுகிற சலுகைக்கும் பூமிக்குரிய ஆற்றலுக்கும் வேறுபாடு இருந்தால், நம்மில் தேவனுடைய கிருபையின் வெளிப்பாடுகளின் ஒரு குறிப்பை நாம் காணலாம். இங்கிலாந்து ராஜா அல்லது ஜெர்மனியின் கெய்சர் அல்லது வேறு ஏதாவது பூமிக்குரிய அரசாங்கத்தை அணுகுவது மிகவும் கஷ்டம். ஏனெனில், அவர்களது அரியாசனத்தின் கௌரவம் பராமரிக்கப்படுகிறது. ஒருவர் இதை ஆவலுடன் செய்ய விரும்பவேண்டும். அவன் ராஜாவை பார்க்க வேண்டும் என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆடையை அணிய வேண்டும், ஒரு குறிப்பிட்ட முறைமையை ஆசரிக்க வேண்டும். ஒரு சரியான அறிமுகம் இருக்கவேண்டும். ராஜா கிருபை உள்ளவராக இருந்தால் சந்திப்பதற்கு அனுமதி கொடுப்பார். ஆனால் நமது தேவன், அண்ட சராசரங்களின் மகா சிருஷ்டிகர், பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவருக்கும், தம்மை “பிதா” என்று அழைக்கக்கூடிய உரிமையை கொடுத்து, தனது அனைத்து தேவைகளையும், தனது அனைத்து துன்பங்களையும் ஜெபத்தில் அவரிடத்தில் கொண்டு வரும்படியான சலுகையை கிருபையுடன் அருளியிருக்கிறார். எப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமான கிருபை!

பிறகு ஒவ்வொரு தேவனுடைய பிள்ளையும் கிருபாசனத்தை அணுகும் முன்பு, எவையெல்லாம் கர்த்தரால் அங்கீகரிக்கப்படும், எவையெல்லாம் அங்கீகரிக்கப்படாது என்பதை அறிய நாட வேண்டும். பிதாவினுடைய சித்தத்தை அறிவதும் அதற்கேற்றாற்போல் தனது காரியங்களில் அவரது வழி நடத்துதலை கேட்டலும் தேவனுடைய பிள்ளையின் ஒரு நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். நமது இருதயங்கள் முழுவதும் கர்த்தருடைய சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிந்திருக்கிறது என்று எடுத்துக் கொண்டு, கிறிஸ்தவ வீரனைப்பற்றி இங்கே விளக்குகிறார். அந்த கிறிஸ்தவ வீரன் தேவனுடைய முழு சர்வாயுத

வர்க்கத்தையும் தரித்திருக்கிறவனாகவும் அல்லது தரிக்கிறவனாகவும் உயர்ந்த நிலைக்கு வர நாடுகிறவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். அவன் தனது சர்வாயுதங்களுடன் ஜெபிக்கும் சலுகையை பழக்கவும், பயன்படுத்தவும் வேண்டும். (எபேசியர் 6:18)

பிரியமான ஜெபத்தை ஏற்றெடுக்கும் முறை

முன்னே சொல்லப்பட்ட வசனம் ஜெபம் எப்படி ஏற்றெடுக்கப்படவேண்டும் என்பதை நமக்கு சொல்லுகிறது. “எந்த சமயத்திலும் சகலவிதமான வேண்டுகோளும், விண்ணப்பத்தோடும், ஆவியினால் ஜெபம் பண்ண வேண்டும்.” “ஆவியினால்” என்ற வார்த்தைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் “ஆவியோடு” இல்லாமல் வெறும் கடமைக்காக செய்யும் ஜெபத்திலிருந்து இப்படிப்பட்ட ஜெபம் வேறுபடுகிறது. புறஜாதிகள் அவர்களின் ஜெபங்களில் பெரும் முறைமைகளை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். உதாரணத்திற்கு, சீனர்கள் குறிப்பிட்ட ஜெபங்கள் பதியப்பட்டிருக்கும் ஒரு சக்கரத்தை வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த சக்கரம் எவ்வளவு அதிக தடவை சுற்றப்படுகிறதோ அவ்வளவு அதிகமாக தேவனிடம் ஜெபம் போகிறது என்று நினைக்கிறார்கள். இது வீணாக திரும்பத் திரும்ப சொல்லுதல். ஆனால் சீனர்கள் புறஜாதிகள், உண்மையான தேவனைப்பற்றி அவர்கள் அறியவில்லை. மற்றவர்கள் உண்மையான தேவனை அணுகி, தேவனுடைய சித்தம் என்ன என்பதையும், தங்களுக்கு எது மேலானது என்பதையும், என்ன தேவை என்பதையும் அறியாமல் பயன்றறைவகளை திரும்ப திரும்ப கேட்கிறார்கள். சில கிறிஸ்தவர்கள் அச்சடிக்கப்பட்ட வேண்டுகளை பயன்படுத்துகிறார்கள். இது அவர்களது உண்மையான சொந்த மனோபாவத்தை அல்லது ஆவியை குறிப்பதில்லை. அக்கறையற்ற முறையில் ஜெபத்தை ஏற்றெடுக்கிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். சில ஜெபங்கள் மணிகள் மூலம் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவைகள் நமது ரோமன் கத்தோலிக்க நண்பர்கள் மூலம் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மணியும் ஒரு ஜெபத்தைக் குறிக்கிறது. திரும்பத் திரும்ப அதே ஜெபத்தை ஏற்றெடுக்க அது உதவுகிறது. ஒவ்வொரு மணிக்கும் ஒரு ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்து, இப்படியாக மணியை எண்ணுகிறார்கள்.

இந்த முயற்சிகளெல்லாம், ஜெபத்தில் தேவனை அணுகுவதற்கு மனுமக்கள், புறஜாதியினர் மற்றும் கிறிஸ்தவர்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இது தேவனுடைய உதவியின் தேவையை குறிக்கிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட வெறும் சாதாரண முறையில் தேவனை அணுக முடியாது. அவர் பரிசாசம் பண்ணக்கூடியவர் அல்ல. இப்படி ஒரு அக்கறை அற்ற முறையில் ஒரு பூமிக்குரிய ராஜாவை அணுகினால் அவன் ஒரு வெறுமையை உணர்ந்து கோபம் கொள்ளுவான். ஆகையால் வெறும் உதட்டளவில் நாம் தேவனிடம் வந்தால், நமது ஜெபம் கேட்கப்படாது. தேவனுடன் உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் இருக்கிறவர்கள் கிறிஸ்து மூலம் ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்தால் மட்டுமே ஜெபம் தேவனுக்கு ஏற்புடையதாக இருக்கும் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும்.

“எங்கள் பிதாவே” என்று அழைத்து சர்வல்லவரிடம் வருவதற்கு உரிய உரிமையை பெறுவதற்கு வேறு எந்த வழியும் இல்லை.

மறுபடியும் நமது பாடத்திற்கு வருவோம். “எந்த சமயத்திலும் சகலவிதமான வேண்டுகோளும், விண்ணப்பத்தோடும் ஆவியினாலே ஜெபம் பண்ணி” – நாம் ஏற்றெடுக்கிற ஒவ்வொரு ஜெபமும், நமது விண்ணப்பம் எதுவாயிருந்தாலும், ஆவியின் ஊக்கத்தோடு இருக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுவதாக நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். நாம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மனப்பூர்வமாக உணர்ந்து “ஆவியினாலே” நாம் ஜெபம் செய்ய வேண்டும். இல்லையென்றால் அது தேவனுக்கு பிரியமானதாக இருக்காது. அது ஒரு ஊக்கமுடனான மன்றாட்டாக, “வேண்டுகோளாக” இருக்க வேண்டும். நாம் தேவனிடம் ஜெபம் பண்ணும்போது “மிகுந்த மன உறுதியோடு விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.” சீக்கிரத்தில் நமது ஜெபம் கேட்கப்படவில்லை என்பதற்காக நாம் சோர்ந்து போகக் கூடாது. தேவனுடைய சித்தம் என்று நாம் விசுவாசிக்கும்படியாக தேவனுடைய வசனம் கூறாத எந்த காரியங்களையும் நாம் ஜெபத்தில் கேட்கக்கூடாது. தேவனுடைய சித்தம் என்று நாம் விசுவாசிக்கிறவைகளையே நாம் கேட்க வேண்டும். நாம் கேட்பது உண்மையிலேயே நாம் விரும்புகிறதாக இருக்க வேண்டும். நமது ஜெபத்தின் நிறைவேறுதலுக்காக நாம் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இப்படியாக இந்த ஆசீர்வாதம் வரும்போது நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும். நாம் வேண்டிக் கொள்கிறதற்கு முன்னமே நமக்கு இன்னது தேவை என்பதை நமது பிதா அறிந்திருக்கிறார். (மத்தேயு 6:32,8)

சுயநலமான வேண்டுகோள் சரியானதல்ல

ஜெபத்தின் நோக்கம், நமக்கு அது பயன்தரக்கூடியதாகவும் பிதாவின் ஆசீர்வாதங்களை ஏற்றுக்கொள்ள ஆயத்த நிலையில் இருக்கக்கூடிய மனோபாவத்தை கொண்டு வரக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். கனிதராத எந்த ஆசீர்வாதங்களையும் தேவன் நமக்குத்தர விரும்பமாட்டார். அவர் இந்த ஆசீர்வாதங்களை கொடுக்கும்போது, அதை உட்கிரகித்துக் கொண்டு கனிகளை கொண்டு வரக்கூடிய மனோபாவத்தில் நமது இருதயம் இருக்கவேண்டும் என்பது அவரது நோக்கமாக இருக்கிறது. அவரது சித்தத்திற்கு நம்மை முழுமையாக சமர்ப்பிக்கக்கூடிய மனோபாவத்தை நாம் எப்பொழுதுமே உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். நமது பரம பிதா நமது தேவை என்ன என்பதை முழுவதுமாக அறிந்தவராக மட்டுமல்ல, அதை நாம் பெற தகுதியானவுடன் தமது பிள்ளைகளுக்கு தமது மேன்மையான வரங்களை கொடுக்க காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் வீணான, அர்த்தமற்ற ஒப்பித்தலை அவருக்கு முன் கொண்டு வராதிருப்போமாக.

உலகமானது, வெறும் உணவு, ஆடைகள், பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள் அல்லது பகைவர்களின் மேல் வெற்றி போன்றவை கேட்கும் போது, தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய நாம் சித்தங்களை அவரிடம் அர்ப்பணித்துவிட்டு, நமது ஆண்டவர் கற்றுக் கொடுத்த உயர்வான ஜெபத்தின் வார்த்தைகளில் ஜெபிக்க வேண்டும்.

“பரலோகத்தில் இருக்கும் எங்கள் பிதாவே, உம்முடைய நாமம் பரிசுத்தப்படுவதாக; உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக; உம்முடைய சித்தம் செய்யப்படுவதாக.” பிறகு “எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று எங்களுக்குத்தாரும்.” அது சிறியதோ அல்லது பெரியதோ, என்ன வகையான உணவு என்பதைக் கேட்காமல் நமக்கு தேவை என்ன என்பதை அவர் கொடுக்கிறதை நாம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த காரியங்கள் அனைத்தையும் கர்த்தரின் கரங்களில் நாம் ஒப்புவித்திருக்கிறோம். நாம் விசேஷமாக ஆவிக்குரிய ஆகாரத்திற்கு நாம் வேண்டுகல் செய்ய வேண்டும். நமது வேண்டுகல் மாம்சீக பிரகாரமாக அல்ல, ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக இருக்க வேண்டும். பூமிக்குரிய காரியங்களை நாம் தற்செயலாக மட்டுமே கேட்க வேண்டும், ஏனெனில் நமது சரீரங்களை தேவனிடம் அர்ப்பணித்திருக்கிறோம். நமது சரீரம் மரிக்க வேண்டியிருப்பதாலும், அது பலியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும், நமது ஆவிக்குரிய அபிவிருத்திக்காகவும், சோதனைக்காகவும், நாம் செய்யவேண்டும் என்று அவர் நமக்கு நியமித்திருக்கிற வேலையை முடிப்பதற்காகவும், நீண்ட காலமாக நாம் கர்த்தரிடம் கொடுத்திருக்கிற சரீரத்தை என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்படி நாட வேண்டும். கர்த்தர் நமது பலியை நிறைவு செய்ய தயாரானவுடனேயே, நாமும் அதை அர்ப்பணிக்கக் சந்தோஷத்துடன் விருப்பம் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

புது சிருஷ்டிகளாக நாம், இந்த புது சுபாவத்தின் ஆர்வத்திற்கு இசைவாக நாம் எப்பொழுதும் ஜெபிக்க வேண்டும். பரம ஆகாரத்திற்காக நாம் பசியுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். பரிசுத்த ஆவியின் கிருபைகளையும் கனிகளையும் நாம் அபிவிருத்தி செய்கிறவர்களாயிருக்க வேண்டும். பூமிக்குரிய பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கக் கூடிய நல்ல ஈவுகளைக் காட்டிலும் தம்மிடம் கேட்கிறவர்களுக்கு அதிகமானவைகளைக் கொடுக்க பிதாவானவர் அதிக விருப்பம் உடையவராக இருக்கிறார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். நாம் ஆவியினாலே ஜெபம் பண்ணினால் மட்டும் போதாது, கர்த்தருடைய வசனம் குறிப்பிடுவது போல புது சிருஷ்டியின் ஆவியின் வழியில் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். இந்த புது சிருஷ்டியின் தேவைதான் நமது பார்வையிலும் கர்த்தரின் பார்வையிலும் முதலாவது இருக்கிறது. இவர்களது ஆர்வத்தையும் இவர்களை கவனிக்கவும், அவர்களது ஜெபத்தையும் கேட்டு ஆசீர்வதிக்கவும் கர்த்தர் சந்தோஷப்படுகிறவராக இருக்கிறார்.

கிறிஸ்தவர்களின் ஜீவ சுவாசம்

இவையெல்லாவற்றிற்கும் அறிவுக்கேற்ற முடிவாக, கர்த்தருடைய உடன்படிக்கையின் மக்கள் பூமிக்குரியவைகளுக்காக குறைவாக ஜெபிக்க வேண்டும். சபைக்கு திரும்ப கொடுத்தல் முடிவல்ல என்பதையும், மரண பரியந்தமுமான பலியும், மகிமையான உயிர்த்தெழுதலுமே முடிவு என்பதையும் உணர வேண்டும். ஆகையால், அர்ப்பணம் செய்தவர்களின் ஜெபமானது, நமது பல்வேறுவிதமான சோதனை, மற்றும் துன்பங்களை ஒரு விசுவாசமுள்ள ஆவியோடு சந்திப்பதற்கான கிருபைக்காக இருக்க வேண்டும். நாம் ஆயுதங்களை தரித்துக் கொள்ளும்போது, ஆவியின் பட்டயத்தை நாம் எப்படி பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதையும்,

நமது எதிரியான சத்துருவையும் நமது சொந்த மாம்சத்தை கழித்துள்ள பெலிஸ்தியர்களையும் எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதையும் கற்றுக்கொள்வதற்காகவும் இருக்க வேண்டும். எதிரியின் தாக்குதல் மற்றும் சோதனைகளில் அப்பியாசப்படுத்துவதற்கு நமக்கு அதிகமான கிருபை தேவைப்படுகிறது. “அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய்” தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்கு சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாய் நடக்கிறது என்று உணர வேண்டும். நமது “அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளுதலையும்” எப்படி உறுதிப்படுத்துவது என்பதையும் நாம் நாளுக்கு நாள் கற்றுக்கொண்டு வருகிறோம்.

ஜெபக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளும்படி கர்த்தரின் ஜனங்கள் உற்சாகப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் தனியாக அனுதினமும் கிருபாசனத்தை அணுகவேண்டும். எங்கே இரண்டு அல்லது மூன்று பேர் கூடுகிறார்களோ அங்கே அவர்கள் நடுவே இருப்பதாக நமது கர்த்தர் அறிவித்திருக்கிறார். ஒரு பொதுவான காரியத்திற்காக ஒரு வேண்டுகல் செய்யப்பட்டால், அந்த ஆசீர்வாதம் அனைவருக்கும் மற்றும் வெளிநாடுகளுக்கும் பரவும்படியாக நமது இருதயங்களை ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். கர்த்தருடைய ஜனங்கள் ஐக்கியத்திலும் அந்நியோந்நியத்திலும் சேர்ந்து ஜெபிக்க வேண்டும் என்பது ஆலோசனையாக இருக்கிறது. ஆனால் இது நமது தனிப்பட்ட ஜெபத்திற்கு இடையூறாக இருக்கக்கூடாது. நமது பலவீனங்களையும் குற்றங்களையும் உணர்ந்து, நமது இரட்சகரின் பலியின் விலையேறப்பெற்ற புண்ணியத்திற்காக வேண்டுகல் செய்து அதன் மூலம் நமது நீதியின் வஸ்திரத்தில் உள்ள கரை திறைகளை அகற்றும்படி தேவைப்பட்டால் மணிக்கணக்காக ஜெபிக்கலாம். இப்படிப்பட்ட ஜெபமானது கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமானதாக, “ஜீவ சுவாசமாக” இருக்கிறது.

சத்துரு, உலகம் மற்றும் மாம்சத்தின் அத்துமீறல்கள் நம்மை அதைரியப்படுத்துவதாகவும், தற்கால வாழ்க்கையின் காரியங்களோடு நம்மை சிக்க வைப்பதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் எந்த சோதனையிலும், துன்பத்திலும் அவரிடத்தில் சென்று அணுகும்படியான ஒரு வழியை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். நமது வேண்டுகல்களுக்கு தெய்வீக கவனமும் தெய்வீக உதவியும் கிடைக்கும் என்று உறுதியுடன் இருக்க வேண்டும். நமது மாம்சீக பலவீனம் சில சமயங்களில் நமது ஜெபத்திற்கு தடையாக இருக்கிறது என்பதை முன்னரே நாம் பேசியிருக்கிறோம். மனசாட்சிக்கு விரோதமாக ஏதாவது செய்து விட்டு, கொஞ்ச காலம் தேவனிடம் ஜெபித்தலை தவிர்த்தலும், போவதற்கு அஞ்சுதலும், போவதற்கு வெட்கப்படுதலும், சில காலத்திற்கு பிறகு சென்றால் கொஞ்சம் நன்றாக இருக்கும் என்றும் நினைப்பதும் அநேக கிறிஸ்தவர்களின் மனோபாவமாக இருக்கிறது. இது மிகவும் ஆபத்தான மார்க்கமாக இருக்கிறது. ஏனெனில் இது நமது ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை தடைசெய்வதாக இருக்கிறது. ஆகையால் இது அனுமதிக்கப்படக்கூடாது. பரலோக

கிருபாசனத்திடம் நாம் செல்வது அனைத்திலும் மிகவும் அவசியமானதாக இருக்கிறது என்பதை நாம் உணர வேண்டும். நமது பலவீனங்களை தேவன் முன்னரே அறிந்தவராயிருக்கிறார். நமது தோல்விகளை அவர் முன்னறிந்தவராயிருக்கிறார். இந்த அனுபவத்தின் மூலம் நாம் பலனடைய வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். அதாவது நாம் ஜெபத்துடன் இணக்கமாயிருந்து, பாவம் மற்றும் தேவனுக்கு விருப்பமற்ற அனைத்துக்கும் விரோதமாக பலம் பெற வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.

சாத்தான் நம்மை தாக்குவதற்கான பிரதான முறைமைகளில் ஒன்று

சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல், நமது சத்துரு நமது ஜெபத்தை, பிதாவுடனான நமது தொடர்பை குறுகிடுவதற்கு நாடுவான். நமது கீர்த்தனைகளில் ஒன்று அறிவிக்கிறதாவது:

“பலவீனமுள்ள பரிசுத்தவான் தனது முழங்காலில் இருப்பதை பார்க்கும்போது, சாத்தான் நடுங்குகிறான்.”

சாத்தான் உண்மையிலேயே நடுங்குவான் என்று நாம் எண்ணத்தின் உச்சநிலைக்கு செல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் தேவனுடைய பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையில் ஜெபத்தின் வல்லமையை அவன் உணருகிறான் என்பதையும், அவனது பிரதானமான தாக்குதலில் ஒன்று கர்த்தருடனான நமது தொடர்பை துண்டிக்க நாடுவது என்பதையும் நாம் அறிவோம். ஒரு யுத்த களத்தில் ஒரு திறமையான படைத்தலைவன் எதிரியின் அவர்களது தலைமையகத்துடனான தொடர்பை துண்டிக்கவும், அவர்கள் பெறுகின்ற பொருட்கள் போகாதபடி துண்டிக்கவும் முயற்சிப்பது போல சாத்தானும் செய்கிறான். பரலோகத்துடனான நமது தொடர்பை துண்டிப்பதில் அவன் வெற்றிபெற்றால், அவனது விஷமத்தனமான மற்றும் துஷ்டத்தனமான தாக்குதல்களின் கீழ் நாம் மிக அதிகமாக விழக்கூடியவர்களாக இருப்போம். அப்பொழுது நாம் உதவியற்றவர்களாக, தெய்வீக வழிகாட்டுதல் இல்லாதவர்களாக இருப்போம்.

நமது தொடர்பை துண்டிக்க சாத்தான் என்ன செய்யக்கூடும் என்று கேட்டால், நமது பதில் இதுதான்: மனித மனதில் அவன் ஊடுருவிச்செல்ல பலவிதமான வழிகள் இருக்கிறது. தேவனுடைய பிள்ளை ஜெபிக்கும் போதோ அல்லது மற்ற சமயங்களிலோ, வியாபாரத்தைப்பற்றிய அல்லது மகிழ்ச்சியான காரியங்கள் பற்றிய அல்லது

பாவத்தைப்பற்றிய, உலக கவர்ச்சி பற்றிய, தொழில் முதலானவைகளைப்பற்றிய சிந்தனையை கொண்டு வருவான். கர்த்தருடைய பிள்ளைகளைப் பொருத்தவரையில் எந்த அளவுக்கு அவனுக்கு வல்லமை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் அறியோம். அவர்களது சித்தத்தை தடுக்க அவனுக்கு வல்லமை இல்லை என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் அவன் நமது மனதில் குறிப்பிட்ட உறுப்புகளில் தூண்டுதல் செய்ய வல்லமையுடையவனாக இருக்கிறான். ஆகையால் தேவனுடனான நமது முறையான ஐக்கியத்தை துண்டாவிடாமல் நாம் விழிப்புள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். மேலும் நமது கிறிஸ்தவ ஊக்கமான தைரியம் பலவீனமாகாமல் விழிப்புள்ளவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். இப்படியாக எந்த அளவுக்கு நாம் விழிப்பில்லா திருக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு குறைவாக உலகத்தையும், மாம்சத்தையும் சத்துருவையும் தடுக்கக் கூடியவர்களாக இருப்போம்.

ஆகையால் பரலோகப் பிதாவுடனான தொடர்புகள் துண்டிக்கப்படாதிருப்பதற்கான ஒவ்வொரு முன்னெச்சரிக்கையையும் நாம் சரியானபடி எடுக்கவேண்டும். உதாரணத்திற்கு, நமது தனிப்பட்ட ஜெபத்தில் தூக்கக் கலக்கமோ அல்லது சரியானபடி சிந்திக்க முடியாதிருந்தால், பிறகு நமது தலை கவிழ்ந்திருந்தால் அதை உயர்த்த வேண்டும்; அல்லது நமது கண்கள் மூடியிருந்தால் அதை திறக்க வேண்டும், உயர்த்த வேண்டும். நமது அனைத்து ஜெபங்கள் மற்றும் வேண்டுகல்கள் ஆவியுடன் இருக்கும்படியும், வெறும் கடமைக்காக, முறைக்காக இல்லாதபடியும் நாம் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அவைகள் நமது இருதயத்திலிருந்து வருகிற வார்த்தைகளா என்பதை கவனிக்க வேண்டும். உதட்டிலிருந்து வருகிற அநேக வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் இருதயத்திலிருந்து வருகிற சில வாக்கியங்களே கர்த்தருடைய பிள்ளைகளுக்கு நல்ல நிறைவானதாக இருக்கும். ஜெபத்தில் தங்களது மனதை ஒருநிலைப்படுத்த முடியாதவர்கள், தங்களது ஜெபம் சுருக்கமாக இருக்கும்படியும், தேவனுடைய வசனத்திற்கு இசைவாக இருக்கும்படியும், புது சிருஷ்டியின் ஆர்வத்தின்படியும் இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று புத்தி சொல்கிறோம்.